

добие почивка презъ тази нощъ и да се тръгне сутринята на другиятъ день 19 юни.

Кашаваритѣ се успокоиха и малко радостъ озари измoрения полкъ. Раздаде се топла храна и езицитѣ на тѣзи мълчаливи хора се развързваха.

„Каква е тази работа бе?“ Питаше другаря си единъ сухъ съ рѣдка брада раковченинъ, като се завиваше съ парцаливия си шинелъ.

„Пакъ ли на сжщото мѣсто ще се биемъ?“

„Е е-ехъ“, промълви едва чуто другаря му, дребно измършавяло човѣче, което презъ вчерашния бой си бѣше изгубило шинелата и сега, въ нощния хладъ, се мжчеше да се свие въ едно вехто турско платнище. „Стана тя, една далавера, ама де да видимъ где ще ѝ излѣзе края. За друго не ми е мжчно, ами гдето нѣмамъ писмо отъ 2 месеца отъ дома. Какво ли я тъкмятъ сега тамъ жената съ лапето! Жетва иде, има посято малко за хлѣбъ кадаръ, ама кой ще го жъне?“

„Който го посялъ, той ще го прибере!“ отвърна нервно брататия планинецъ и, като се поотмѣсти малко по близо до другаря си, по на заветъ, добави: „Ти остави него, ами я ми кажи на кжде отива тая попара?“

„Коя?“

„Днескашната де, — ту напредъ, ту назадъ... Абе азъ още отъ край време си рекохъ... Ний орташки почнахме една голѣма работа, ама де да видимъ... При Одринъ, когато ходихме да гледаме „Султанъ Селимъ Джамия“ се видѣхме съ едно нашенче, кавалеристъ. То ми разправя какъ шѣли да се сбиятъ съ сѣрбитѣ за Шукри Паша. Нашитѣ го пленили — самъ Шукри се далъ на тѣхъ. Е! видялъ човѣка кой удари Айвазъ-Баба и Маслака, инкяръ турцитѣ не правятъ и се предалъ на нашитѣ кавалеристи. Хубаво ама, сѣрбитѣ, нали сж хвалипрѣцковци, нападнали презъ нощта нашитѣ часови въ Хайдарлжка, които пазяли Шукри Паша и го отвлекли. Съ голѣмъ зоръ нашитѣ го взематъ обратно. Още тогава ти казвамъ, азъ разбрахъ, че ортаклъкъ съ тѣзи хора нѣма да правимъ. Где бѣха, да ги пита нѣкой, тѣзи бабаити, при Бунаръ-Хисаръ? Защо не пратиха единъ топъ баремъ отъ тѣхната славна „Топчадия“, изъ дракитѣ при Деркосъ? Ами кой ще скитосва изъ македонскитѣ села. И азъ знамъ да се ловя на хорото, ама ако можешъ ела играй съ леля Холера въ Тарфа. Азъ знамъ, че ще ги биемъ, били сме ги и пакъ ще ги биемъ“...

... „Ехъ че студенъ вѣтъръ духа“ го пресече дребното войниче. „Утъняхме много, пѣкъ мърсотия, гадъ, остави! Отъ Дойранъ си бѣхъ купилъ една риза, тя стана като мишинъ на гърба ми отъ потъ и прахъ“.

Тѣй приказваха нашитѣ войници въ този злочестъ край. Цѣлиятъ полкъ бѣше загубилъ своятъ ликъ на частъ отъ редовна, модерна армия. По-скоро това бѣха нѣколко хайдушки